

Segura începu să cînte încetișor :

— „Trandafirul cules în grădină“..., aplecîndu-se spre Milly și întorcîndu-se cu spatele spre Hasselbacher.

Milly spuse :

— Te porți foarte urît.

— Urît ? Cu tine ?

— Cu noi toți. Ești la petrecerea mea și a tatălui meu de ziua mea de naștere, căci împlinesc șaptesprezece ani, și nu la petrecerea dumitale.

— Împlinești șaptesprezece ani ? A, atunci sînteți cu toții invitații mei ! Să chem la masă și cîteva dansatoare.

— Nu vrem să vină nici o dansatoare, spuse Milly.

— Nu mai sînt în grațiile tale ?

— Nu.

— A, spuse el satisfăcut, din cauză că n-am fost azi în fața școlii, să te iau. Nu știi, Milly, că uneori trebuie să mă ocup, în primul rînd, de treaba mea de polițist ? Chelner, spune dirijorului să cînte *Mulți ani trăiască*.

— Să nu cumva să faci așa ceva, îl opri Milly. Cum poți fi atît de... vulgar ?

— Eu ? Vulgar ? Căpitanul Segura rîse fericit. E grozav de glumeață, se întoarce el spre Wormold. Și mie îmi place să glumesc. De aceea ne și înțelegem atît de bine.

— Mi-a spus că aveți un portțigaret făcut din piele de om.

— Mă cicălește mereu pe chestia asta. I-am spus că din pielea ei s-ar face un adorabil...

Doctorul Hasselbacher se sculă brusc și spuse :

— Mă duc să mă uit la mesele de ruletă.

— Nu mă place ? continuă Segura. Milly, nu-i cumva un vechi admirator de-al tău ? Un foarte vechi admirator, ha, ha !

— E un vechi prieten, spuse Wormold.

— Dumneata și cu mine, domnule Wormold, știm bine că, de fapt, nu poate exista prietenie între un bărbat și o femeie.

— Milly nu-i încă femeie.

— Vorbești ca un tată, domnule Wormold. Nici un tată nu-și cunoaște fiica.

Wormold se uită la sticla de șampanie și la căpățîna căpitanului Segura. Era grozav de ispitit să le apropie una de alta. La o masă, chiar în spatele căpitanului, o tînără femeie, pe care n-o văzuse pînă atunci, îi făcu un semn încurajator. Atinse sticla de șampanie, și femeia dădu iarăși din cap. Trebuie să fie, se gîndi Wormold, pe atît de inteligentă, pe cît e de frumoasă. Îi ghicise gîndurile la perfecție. Îi invidia pe tovarășii ei de masă, doi piloți de la K.L.M. și o însoțitoare de zbor.

— Hai să dansăm, Milly, o invită căpitanul Segura, ca să-mi arăți că m-ai iertat.

— Nu vreau să dansez.

— Jur că mîine te aștept la poarta școlii!

Wormold făcu tinerei femei un semn care voia să spună: „N-am curaj. Ajută-mă!“ Femeia îl privi cu un aer serios; i se păru că vrea să aprecieze care e, de fapt, situația reală. Hotărîrea pe care trebuia s-o ia avea să fie definitivă și avea să ceară o acțiune neîntîrziată. Tînăra femeie își turnă sifon în paharul cu whisky.

— Hai, Milly, n-are rost să-mi strici cheful.

— Nu-i cheful tău. E-al tatei.

— Hai, termină cu supărarea asta! Înțelege că uneori trebuie să pun treaba pe care o am de făcut chiar și înaintea micuței mele Milly.

Tînăra femeie din spatele lui Segura îndreptă sifonul spre căpitan.

— Nu, spuse Wormold instinctiv, nu!

Țeava sifonului era îndreptată în sus, spre ceafa căpitanului. Degetul femeii stătea gata să apese. Se simți profund jignit că o ființă atît de frumoasă se uită la el cu atît de mult dispreț. Spuse:

— Da. Te rog. Da!

Și ea apăsă. Sifonul țîșni, îl împrășcă pe căpitan în ceafă, și lichidul i se scurse pe guler. Printre mese se auzi glasul lui Hasselbacher:

— Bravo!

Căpitanul Segura trase o înjurătură.

— Scuzăți-mă, spuse tînăra femeie. Voiam să-mi torn sifon în whisky.

— În whisky?

— Da, în paharul ăsta de Dimpled Haig.

Milly zîmbi.

Căpitanul Segura se înclină țeapăn. După statura lui n-aveai cum să-ți dai seama cît e de primejdios, tot așa cum nu-ți poți da seama cît de tare e o băutură uitîndu-te numai la ea.

Doctorul Hasselbacher interveni:

— Văd că nu mai aveți sifon. Dați-mi voie, doamnă, să vă aduc altul.

Olandezii de la masa ei șușotiră între ei, puțin cam jenați.

— Nu cred c-ar trebui să mi se încredințeze un alt sifon, spuse tînăra femeie.

Căpitanul Segura schimonosi un zîmbet, care părea să fi apărut într-un loc nepotrivit, întocmai ca pasta de dinți cînd plesnește tubul.

— E pentru prima oară, spuse el, cînd sînt împușcat pe la spate. Mă bucur că de data asta a fost o femeie. Găsise o ieșire onorabilă din situația în care se afla; apa mai picura încă din părul lui, iar gulerul, umezit, se muiase cu totul.

Altă dată v-aș fi propus o revanșă, dar am întârziat. Sper să ne mai întâlnim.

— Rămîn în oraș, răspunse ea.

— În vacanță?

— Nu. Am de lucru aici.

— Dacă aveți vreo încurcătură cu pașaportul, spuse căpitanul cu o amabilitate suspectă, puteți veni la mine. Bună seara, Milly. Bună seara, domnule Wormold. Voi spune chelnerului că sînteți oaspeții mei. Puteți comanda tot ce doriți.

— A reușit să iasă din încurcătură în chip onorabil, spuse tînăra femeie.

— Nici lovitura primită n-a fost mai puțin onorabilă.

— Ar fi fost puțin cam exagerat să-l fi lovit cu sticla de șampanie. Cine e?

— Mulți îi spun „Vulturul roșu“.

— Torturează prizonieri, spuse Milly.

— S-ar părea că mi l-am făcut prieten.

— Eu n-aș fi atît de sigur de asta, observă doctorul Hasselbacher.

Își alăturară mesele. Cei doi piloți se înclinaseră și-și spusese numele cu totul de neînțeles. Doctorul Hasselbacher îi întrebă, îngrozit, pe olandezi :

— Beți Coca-Cola?

— Așa spune regulamentul. La 3.30 plecăm spre Montreal.

— Dacă plătește Segura, interveni Wormold, atunci să mai comandăm șampanie. Și Coca-Cola.

— Eu n-aș mai putea bea Coca-Cola ; dar tu, Hans?

— Eu aș bea un Bols¹, răspunse pilotul mai tînăr.

1. Băutură făcută dintr-un amestec de rom, vin, zahăr, suc de lămîie, fructe și diferite mirodenii.

— N-ai voie să bei nici un Bols, spuse însoțitoarea cu glas apăsător, pînă la Amsterdam.

Pilotul cel tînăr îi șopti lui Wormold :

— Aș vrea să mă căsătoresc cu ea.

— Cu cine?

— Cu domnișoara Pfunk ; cel puțin așa păru să sune numele.

— Și ea nu vrea ?

— Nu.

Olandezul mai în vîrstă spuse :

— Sînt căsătorit și am trei copii. Se căută în buzunarul de la piept. Am la mine fotografiile lor.

Și-i dădu lui Wormold o ilustrată în culori, în care se vedea o fată într-un costum galben de baie strîns pe corp, potrivit și patinele. Pe costum scria Mamba Club. În josul ilustratei Wormold citi : „Distracție garantată. Cincizeci de fete frumoase. N-o să vă simțiți singur“.

— Nu cred că asta-i fotografia pe care ați vrut să mi-o arătați, spuse Wormold.

Tînăra femeie, care avea părul castaniu și, pe cît putea observa el în lumina difuză din bar, ochi căprui, îi spuse :

— Hai să dansăm.

— Nu mă prea pricep.

— N-are nici o importanță, nu-i așa ?

Wormold o învîrtea, neîndemînatic și încurcat. Ea îi spuse :

— M-am lămurit. Asta a fost o rumbă. E fata dumitale ?

— Da.

— E foarte frumoasă.

— Ați sosit de curînd ?

— Da. Echipajul a vrut să petreacă, așa că am venit cu ei aici. Nu cunosc pe nimeni.

Capul ei îi ajungea pînă la bărbie și simțea mireasma părului care-i atingea uneori buzele. Fu vag dezamăgit cînd văzu că poartă verighetă. Fata adăugă :

— Mă cheamă Severn. Beatrice Severn.

— Pe mine Wormold.

— Da? Atunci sînt secretara dumitale.

— Cum asta? Eu n-am nici o secretară.

— Ba da, ai. Nu te-au anunțat că vin?

— Nu.

Nu era necesar să întrebe cine erau „ei“.

— Chiar eu însămi am trimis telegrama.

— Am primit, într-adevăr, o telegramă săptămîna trecută, dar n-am reușit să înțeleg nimic din ce scria în ea.

— Ce ediție ai dumneata din *Povestirile* lui Lamb?

— Everyman.

— Fir-ar să fie! Mi-au dat altă ediție. Cred că povestea cu telegrama a fost o frumoasă încurcătură. În orice caz, mă bucur că am reușit să dau de dumneata.

— Și eu. Sînt totuși puțin cam surprins. Unde stai?

— Noaptea asta la Inglătterra, dar după aceea mă mut.

— Unde?

— La dumneata, bineînțeles. N-are importanță unde-o să dorm. O să-mi fac culcușul într-unul din birourile dumitale.

— N-am decît unul singur. Și e foarte strîmt.

— Totuși, secretara dumitale trebuie să stea și ea undeva.

— N-am avut niciodată secretară, doamnă Severn.